

1r PREMI CATEGORIA 1r i 2n d'ESO

L'HORIZÓ

A la costa, mirant la línia que separa la mar del cel, recordo aquells dies dos anys enrere.

Arribava tard a casa, cansada de tant de treballar. Em feien mal les mans i tenia molta gana. No hi ha sensació més desagradable que la d'arribar a casa i no tindre un plat calent a taula. Ja feia anys que el nostre país estava en guerra i la gent ja havia perdut l'esperança.

Però el que no sabia era que a partir d'aquell moment, la meua vida canviaria. Vaig obrir la porta i em vaig trobar a la mare ficant la nostra roba en unes bosses.

- Fàtima, agafa la bossa. De pressa! – em va dir.

Vaig obeir i vam sortir corrent. No sabia el que passava, però vaig decidir fer-li cas a la mare. Al cap d'una estona corrent pels carrers vam arribar al port. Allí hi havia unes trenta persones i a l'aigua una barca molt bruta i vella.

- Però mare, on anem? – vaig preguntar.
- Silenci, no crides.

Uns homes ens van dir que muntàrem a la barca. De seguida, tothom va començar a córrer per a muntar. Vaig mirar a la mare, però ella ja m'estava empentant perquè pujara. Aquells homes van desfer els nusos que amarraven la barca a port i tothom va començar a remar molt de pressa perquè ningú ens veiés.

Anava embotida entre tantes persones. No es podia quasi respirar. Al intentar aixecar-me vaig veure a la mare, a la vora de la barca. Vaig intentar arribar a ella, però amb tantes persones no vaig poder.

- Mare! – vaig cridar. – Què fem en aquesta barca enmig de l'oceà?
- Arribarem a un lloc millor, tindrem menjar i podrem viure tranquil·les sense pensar en la guerra.
- Però mare, això és molt perillós. Podríem morir!
- Filla meua, si ens quedem també morirem. Val la pena intentar-ho.

El temps passava molt lent, els minuts pareixien hores i les hores dies. No podia dormir i no hi havia menjar. Ja feia dos dies que navegàvem, estàvem derrotats, quasi no ens podíem moure. Pensava que moriríem, quan de sobte algú va cridar:

- Un vaixell! Hi ha un vaixell!

Vaig girar el cap i el vaig veure. Una embarcació enorme apareixia enmig de l'horitzó. Vam començar a fer senyals d'auxili i el vaixell va avançar cap a nosaltres.

Avui, dono gràcies d'haver enfrontat la mort per poder viure la vida.

Àfrica Casanova Morales (1r ESO B)

2n PREMI CATEGORIA 1r i 2n d'ESO

VIOLÈNCIA DE GÈNERE

Era un dia que Júlia, una xiqueta molt simpàtica que tenia 15 anys, estava a la seua habitació avorrida. Li va preguntar a sa mare que si podia eixir a pegar una volta ella tota sola i sa mare li va dir que sí, però que a les 20:00h havia d'arrancar cap a casa.

Júlia vivia a un carreró molt apartat del centre de la ciutat. De sobte, un xic molt guapo que enia un aspecte milionari se li va apropar. Júlia tenia la boca feta aigua i el xic tenia cara d'enamorat. Júlia li va preguntar:

- Hola, com et dius?

El xic, emocionat, li va respondre:

- Hola, em dic Héctor, i tu?
- Jo em dic Júlia. – Li va respondre la xiqueta.

Héctor li va dir que tenia molta pressa i que si li podia donar el seu telèfon. Júlia sorpresa li va dir que sí.

Els dos se van acomiadar i Júlia se'n va anar a comprar alguna cosa per sopar. Quan va arribar a casa, la mare li va dir:

- Què has fet que vens tan contenta?

Júlia, molt nerviosa, li va respondre:

- Hmmm, perquè la meua amiga m'ha dit que algun dia em convidarà a la seua nova casa.
- Ah, val. – Li va dir la mare sospitant.

Quan Júlia va anar a la seua habitació, va encendre el telèfon i va vore una notificació d'Héctor que deia: “Que guapa que estaves. T'agradaria vindre ara a ma casa?”

Júlia, súper confiada, li va dir que sí.

Ella li va dir a sa mare si podia quedar-se a dormir a casa de Mara, la seua amiga. La seua mare li va dir que no, perquè ja era massa tard. Júlia va planejar escapar-se de casa per la finestra. Ho va fer, però es va fer ferides a les cames. No li va donar importància i va anar caminant fins la casa d'Héctor.

A l'arribar a la casa d'Héctor, Júlia va notar que la ubicació de la casa que hi havia enviat no tenia pinta de que visquera algú. De sobte, va sentir que tenia algú darrere. Se va girar i va vore a dos homes vestits de negre que no se'ls veia la cara. Júlia no sabia que fer. Els homes la van agarrar i la van portar a un lloc amagat. El que els homes no sabien era que una avia ho havia vist tot, va trucar la policia, que va arribar de seguida i van salvar la xica. Quina sort!

Nerea Ventura Arbasegui (1r ESO G)

3r PREMI CATEGORIA 1r i 2n d'ESO

LAS INFLUENCIAS DE LAS REDES

Hoy os voy a contar una historia que le pasó a un amigo mío, él es Fulano. Él es muy trol, muy bueno, pero la gente desconfía de él.

El problema lo tuvo con Pelfo el Elfo, que como su nombre indica, es un elfo muy malo. Él mira demasiado el teléfono y tenía que hacer los deberes, así que su madre le dijo muy nerviosa:

- ¡Como no te pongas ahora mismo a hacer los deberes, estarás todo el fin de semana castigado sin teléfono!
- ¡¡Pero mamá!!
- Como me envíen un mensaje de la escuela de que no haces los deberes, despídete del teléfono para siempre.
- Ya voy. – dijo gruñendo.

Cuando su madre se fue, Pelfo cogió el teléfono y empezó a mirar Tik Tok. Mientras lo miraba, encontró un video muy peculiar; ese video le recordó su amistad con Fulano y decidió hacer un video inventándose cosas sobre Fulano, cosas malas.

- Es una mala persona, me pegó, me insultó...

Todo eso era mentira, Pelfo se lo había inventado todo para que sus amigos desconfiaran de él. Y así fue, todos sus amigos empezaron a preguntarle:

- ¿Por qué le pegaste e insultaste? Eres una mala persona.

Excepto Sebas, un servidor, que le intentó ayudar en todo lo posible y gracias a él, a sus padres y a la escuela, Pelfo fue expulsado y le quitaron el teléfono y las redes sociales para siempre.

Así que ya sabéis, NO se tiene que mentir, y menos publicarlo en las redes sociales.

Finalmente, Pelfo pidió disculpas arrepentido, lo que había hecho estaba realmente mal. Fulano, con un poco de esfuerzo lo aceptó; también les dijo la verdad a todos y volvieron a ser amigos de Fulano.

Con todo esto, no solo hubo cosas malas para Fulano, ya que ahora sabía quién era realmente amigo suyo. Ese era yo.

Teo Roda Pla (1r ESO G)

1r PREMI CATEGORIA 1r i 2n de Batxillerat

PAU

Enmig d'un mar ple de cendres i de tragèdia i de vidres trencats i de remors vagava una persona, anomenada Poble.

El Poble anava en una direcció, però allò era un laberint i es perdia en camins equivocats, si és que n'hi havia cap de correcte. Per equipatge el Poble duia ben endins paraules emmetzinades, records esguerrats i fotografies trencades; es moria: el mataven i es resistia, el deixaven i es deixava morir.

El Poble tenia molts noms; emperò només en buscava un, que se li negava reiteradament i, per contra, només trobava mots funestos que sols rimaven amb mort.

El Poble lluitava, contra l'enemic, que era ell perquè estava sol i es feria i es curava, i es guarnia i s'exposava. El Poble vagava enmig d'un desert, que era un mar de penes assecades, i escrivia mots en la sorra, la mateixa que a voltes li entrava pels ulls.

No tenia res el Poble, només a ell mateix i a vegades ni això. Ningú venia a ajudar-lo perquè estava sol i vagava per les runes d'allò que ara tan sols és passat. I el Poble pressentia que el present no seria millor, de fet no ho era, però ai el futur, aquest esperava que sí que ho fora. No obstant això, a cada passa s'hi allunyava més i s'apropava a l'abisme.

De sobte, el Poble va veure un colom blanc i va anar al seu encontre, per aferrar-s'hi a una esperança. Quan anava a agafar-lo, les seues mans només tocaren sorra, que va caure entre els seus dits com el temps, etern i fugaç alhora. Van córrer la sorra entre els dits, la sang fugint dels cossos, les llàgrimes caient dels ulls, l'odi enquistant-se en els cossos...; van córrer moltes coses i cap haguera hagut d'arribar a la meta, només una, però es va gastar de tant emprar-la inútilment: la pau.

D'imprevist, va vindre una ràfega i el Poble va caure a terra, abatut.

I van córrer llàgrimes i sang i present i...

Res, no va quedar res en peu.

Joan Martorell Altabas (1r Batxillerat D)

PREMI A MILLOR RELAT EN LLENGUA CASTELLANA

¡DESPIERTA! ¡DESPIERTA!

- Mar, sabes que me lo puedes contar.
- (¿Cómo se lo voy a contar?) ¿Yo? Nada, si sabes que te lo cuento todo. Además, ¿qué me debería de pasar? – (Nada, soy una mentirosa, espero que no me lo note).

Os lo voy a admitir, no puedo más. Aun sabiendo que se lo podría contar a alguien, no, no debería pensar eso, ¿quién me va a escuchar y apoyar a mí? ¿quién? Pues nadie, no soy nadie y en el caso de que alguien me escuchara, se burlaría de mí.

- (Bueno... tarde o temprano me lo va a contar) Es la decimoséptima vez que te duermes despierta. Anda, deja el móvil y desayuna.
- No tengo hambre y no voy a dejar el móvil.

“Ding”, será otro mensaje directo de Instagram. ¿Qué podría pasar si lo abriera?

“Marcucha, cuando te vea en clase te voy a reventar”.

- Mamá, ¿no querías saber que me pasa? – Asintió y me inventé una excusa para no ir a clase, lo siento, pero estamos a martes y me niego a terminar como ayer, con los ojos rojos de llorar toda la noche. – Me duele mucho la cabeza, ¿puedo no ir hoy a clase?
- Mar, amor, sabes muy bien que tu padre y yo no estaremos en casa y tendrás que ir. – En esos momentos no me di cuenta de que terribles gotas de agua inundaban mis ojos-

Hoy ya pasaron diez meses desde ese 10 de febrero en el que mi vida dio una vuelta de trescientos sesenta grados lejos del bullying.

Hoy ya no voy a la escuela de San Eustaquio, tengo amigos y amigas como Bernat, Ona o Carla, entre tantos. Fueron los peores años de mi vida y gracias a contarlos, todo terminó.

Lara Bas Prades (1r ESO E)

PREMI A MILLOR RELAT EN LLENGUA VALENCIANA

L'ASSETJAMENT ESCOLAR

Hola, m'agradaria parlar-vos sobre l'assetjament escolar.

Abans de tot, m'agradaria presentar-me. Em dic Bruno, tinc 23 anys i us voldria contar l'anècdota que em va passar fa 10 anys.

Jo vivia en un família amb molt poc pressupost. Aquell any complia 13 anys i entrava a l'institut, estava molt emocionat, ja que podria fer molts amics. Però no tot va anar com volia que passes. Em van fer la vida impossible durant 6 terribles anys.

Primer de tot, quan entrava a classe em feien la traveta, després m'agarraven la motxilla i em robaven l'esmorzar i fins i tot em ficaven el cap al vàter.

Quan ho intentava dir-ho a algun adult no em feien massa cas, sempre quan arribava a casa em tancava a la meua habitació i em ficava a plorar. Vaig estar com a mínim dos mesos amb depressió.

La meua mara es va adonar que m'assetjaven, perquè quan arribava a casa de l'escola, sempre tenia blaus i cops a la cara.

Al dia següent la meua mare va anar a l'escola per a parlar amb el director dient-li que això que em feien no era normal, el director va anar a la nostra classe acompanyat de la meua mare. Se'ls veia molt enfadats i preocupats al mateix temps. El director va agafar-me dels muscles i em va portar davant de tots el companys, el director va cridar qui va ser el me m'estava pegant tots aquests mesos ningú va respondre, llavors el director va dir: si ningú no diu res, no tindrè més remei que expulsar-vos a tots. Aleshores una veueta va crida: vinga Agustí digues la veritat, no vull estar expulsat per culpa teua.

El director va anar a la taula d'Agustí i li va dir: has sigut tu?

Agustí va respondre: estàs sord o que, no ho has sentit? Llavors el director li va agafar de l'orella a Agustí i el va portar a sa casa i li van ficar una denuncia de 500 euros. Els seus pares estaven tan enfadats que el van portar a un centre de menors.

Per fi va rebre el seu merescut.

Ara soc el president d'una companyia contra l'assetjament, per ajudar a tota la gent que sofreix de tot això. Recorda, sempre que et passen coses així, no t'ho penses dos cops.

Nil Farga Marin (1r ESO A)

PREMI A MILLOR RELAT EN LLENGUA ANGLESA

HOW THE PRESSURE OF SOCIETY CHANGES YOUR LIFE

Sandy Cleventon is a girl, she's tall, has blonde and wavy hair. She's a bit shy so she prefers talk with people by social networks, she's also friendly, while not very clever, usually has not great ideas. She's not really good at time of making new friends.

All started when Sandy was having her 10 years party. It was time to open the presents, by the way, there were not an enormous amount of. Sandy's first present was a new and beautiful phone.

It costs around two weeks to Sandy to discover that there exist social networks apps and then she installed TikTok. As she created an account, she promised her mother that she wouldn't show her face. Little Cleventon began doing lettering.

One day, Sandy was at school break with her friends, Vega and Livi. Her friends were dancing a TikTok dance, then, they told Sandy that it was cool to upload videos dancing and show your face. Their arguments were that it would make her more popular, have more friends...

- No! I told you, it's not necessary to me to have false friends. And I promised my mother.
– Said Sandy raising the tone of voice.

But the first thing that Cleventon told her mother when she arrived home was that if she could show her face in social networks. Obviously, her mum refused. Sandy was asking herself why she was the only child in the school that don't show her face.

A week passed, at the school playground, Sandy's friends were sad because some people criticized their videos. <<You don't know how to dance>>, <<That's an outdated trend>>...

Sandy was not the same as last year, she was going to break her mum's rules, show her face install other apps and a lot of things more but...

- Hey! Sister, can you hear me? – Said a ghost.
- Ahh! Who are you?! I actually don't have any sister! – Said Sandy.
- I'm Helen, your sister, you don't have to break rules, I did it and someone came where I was doing a live in Instagram and then killed me, definitely I died, if you don't want to die, don't show your face. – Said Helen – Just remember, I advised you.

7 years after...

Sandy still alive and with friends, just imagine what could happened if she didn't take care of her sister's advice.

Triana Borràs Manzano (1r ESO B)